

Sygn. akt IX W 2875/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: Kalina Pawełko

w obecności oskarżyciela publ. A. K.

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2014 r. sprawy

P. G.

syna J. i M. z domu K.

ur. (...) w M.

obwinionego o to, że:

w dniu 04 czerwca 2014 r., ok. godz. 20⁴⁰ w O. ul. (...) kierując samochodem m-ki C. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość w obszarze zabudowanym o 46 km/h i poruszał się z prędkością 96 km/h

- tj. za wykroczenie z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I. obwinionego **P. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. **92 a kw** skazuje go na **karę 300,- (trzysta) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 30,- (trzydzieści) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 04 czerwca 2014 r., funkcjonariusze (...)Policji w O.:(...). K. S. (1) i(...). R. G. (1) pełnili, w godzinach od 18.00 do 06.00, służbę patrolową na terenie miasta O.. Około godziny 20⁽⁴⁰⁾ na ulicy (...) w O., na wysokości skrzyżowania z ul. (...) prowadzili kontrolę statyczną i pomiar prędkości pojazdów urządzeniem laserowym o nazwie (...) nr (...) posiadającym ważne świadectwo legalizacji. Pomiar prędkości dotyczył kierowców poruszających się od strony ulicy (...) w kierunku ul. (...).

W tym czasie obwiniony P. G. kierował należącym do niego samochodem marki C. (...) o nr rej (...) jadąc lewym pasem ulicy (...) w kierunku ul. (...). Na tym odcinku ulicy (...) obowiązuje tzw. administracyjne ograniczenie prędkości do 50 km/h. Kiedy pojazd kierowany przez obwinionego po wyjściu z łuku w lewo tej ulicy znajdował się na wzniesieniu

R. G. dokonał pomiaru prędkości tego pojazdu, który jak się okazało jechał wówczas z prędkością 96 km/h, co zostało zarejestrowane przez funkcjonariusza przyrządem do pomiaru prędkości.

W związku z przekroczeniem dopuszczalnej prędkości o 46 km/h Policjanci zatrzymali obwinionego do kontroli drogowej. W trakcie czynności kontrolnych obwiniony oświadczył, iż zmierzona prędkość nie dotyczyła jego samochodu, gdyż przed nim na tym samym pasie ruchu poruszały się inne 2 pojazdy. W związku z odmową przyjęcia mandatu został poinformowany przez kontrolujących o skierowaniu przeciwko niemu wniosku do Sądu.

(dowód: zeznania świadków - R. G. - k. 15v, K. S. – k. 15v – 16; notatka urzędowa, k. 5, wydruk z bazy (...) k. 4)

Obwiniony w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż faktycznie w dniu zdarzenia jechał swoim samochodem lewym pasem ulicy (...) jednak poruszał się bezpośrednio za 2 nieustalonymi samochodami. Podkreślił, że kiedy Policjant wszedł na jezdnię i dał sygnał do zatrzymania zatrzymał się również pojazd jadący bezpośrednio przed nim. Uważa zatem, że faktycznie nie ma dowodów, że prędkość zmierzona przez funkcjonariusza to prędkość jego pojazdu.

(dowód: wyjaśnienia obwinionego, k. 15 – 15v)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego uznając je jedynie za przejaw przyjętej przez niego linii obrony wyraźnie zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. Analizując je szczegółowo można stwierdzić, że mimo formalnego nieprzyznania się do winy z jego relacji nie wynika aby prędkości dozwolonej na tym odcinku drogi faktycznie nie przekroczył. Jednak nawet te twierdzenia obwinionego pozostają w jaskrawej sprzeczności z zeznaniem świadka - funkcjonariusza Policji który w dniu zdarzenia dokonał pomiaru prędkości pojazdu obwinionego.

Sąd w pełni podzielił zeznania wyżej wymienionego świadka uznając jego relację za spójną, logiczną i rzeczową. Wymieniony wyraźnie i stanowczo zeznał, że dokonał pomiaru prędkości pojazdu obwinionego, gdy ten wyjeżdżał z łuku. Podkreślił, że w momencie pomiaru mógł dokładnie określić położenie tego pojazdu na jezdni dzięki precyzyjnemu celownikowi tego urządzenia. Stanowczo i kategorycznie tym samym wykluczył aby pomiar dokonany przez niego dotyczył innego pojazdu niż samochód kierowany przez obwinionego. Wyjaśnił też powód dla którego zatrzymał się również inny pojazd po daniu przez niego sygnału do zatrzymania. Z zeznaniami tego świadka łączą się ściśle zeznania drugiego Policjanta - członka tego patrolu, który wprawdzie nie dokonywał bezpośrednio pomiaru, ale był w tym czasie w tym miejscu i mógł ocenić w jakich warunkach dokonywany był ten pomiar.

Należy zaznaczyć, że obaj ci funkcjonariusze Policji są dla obwinionego osobami całkowicie obcymi, nie znają go, ani osobiście, ani z racji pełnionych obowiązków służbowych, stąd też nie mieli żadnego uzasadnionego interesu, by bezpodstawnie go obciążać. Wymienieni zeznawali na okoliczności związane wyłącznie z ich służbą i z tego względu, nie wykazując osobistego zaangażowania w sprawę, nie byli osobiście zainteresowani wynikiem postępowania, co dodatkowo stanowi o ich obiektywizmie. Ponadto ich relacja znajduje pełne odzwierciedlenie w notatce urzędowej sporządzonej przez R. G. bezpośrednio po podjętej interwencji i wskazującej jednoznacznie, jakim konkretnie urządzeniem mierzona była prędkość poruszających się pojazdów, jaka była podstawa zatrzymania obwinionego do kontroli drogowej, i o ile obwiniony dokładnie przekroczył podczas jazdy dozwoloną na tym odcinku drogi prędkość. Sąd nie znalazł żadnego uzasadnionego powodu, dla którego Policjanci mieliby zatrzymać obwinionego do kontroli drogowej w przypadku jego prawidłowej jazdy.

Dodatkowo zauważyć należy, że droga po której poruszał się obwiniony na tym odcinku przebiega po łuku (w lewo dla kierunku jazdy obwinionego) i dodatkowo pod górkę, a zatem funkcjonariusz stojący po prawej stronie tej drogi miał tym lepszą widoczność i tym samym możliwość dokonania pomiaru prędkości pojazdu obwinionego poruszającego się w tym momencie lewym pasem ruchu.

Urządzenie, którym dokonano przedmiotowego pomiaru jest bardzo precyzyjne, posiada celownik optyczny z powiększeniem, które pozwala na precyzyjne namierzenie kontrolowanego pojazdu, a jego zabezpieczenia uniemożliwiają praktycznie dokonanie pomiaru pojazdu, który przypadkowo znajdzie się w wiązce laserowej pomiaru (np. podczas wyprzedzania)

Tym samym Sąd przyjął, że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości, co do tego, że obwiniony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu wykroczenia określonego w art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Przy wymiarze kary Sąd jako okoliczność obciążającą potraktował nagminność tego rodzaju wykroczeń popełnianych przez kierowców na ulicy (...), jednej z (...) dróg miasta, na której występuje duże natężenie ruchu, praktycznie niezależnie od pory dnia.

O. na wymiar kary miał wpływ również fakt dotychczasowej karalności obwinionego za wykroczenie przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji, co przy znacznym, bo blisko dwukrotnym, przekroczeniu dopuszczalnej prędkości na obszarze zabudowanym świadczy o jego niepoprawności, natężeniu złej woli oraz lekceważącym stosunku do przepisów ruchu drogowego decydujących o bezpieczeństwie na drogach.

Sąd natomiast nie dostrzegł w stosunku do obwinionego żadnych istotnych okoliczności łagodzących.

Mając powyższe na względzie, Sąd uznał, że kara grzywny w wymiarze 300,- złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i stopnia jego zawinienia, a także spełni swoje cele w zakresie odniesienia pozytywnego skutku wychowawczego i zapobiegawczego.

Biorąc pod uwagę osiągnięte przez obwinionego dochody i jego sytuację materialną Sąd uznał za celowe obciążenie go również kosztami postępowania i opłatą po myśli przytoczonych przepisów.